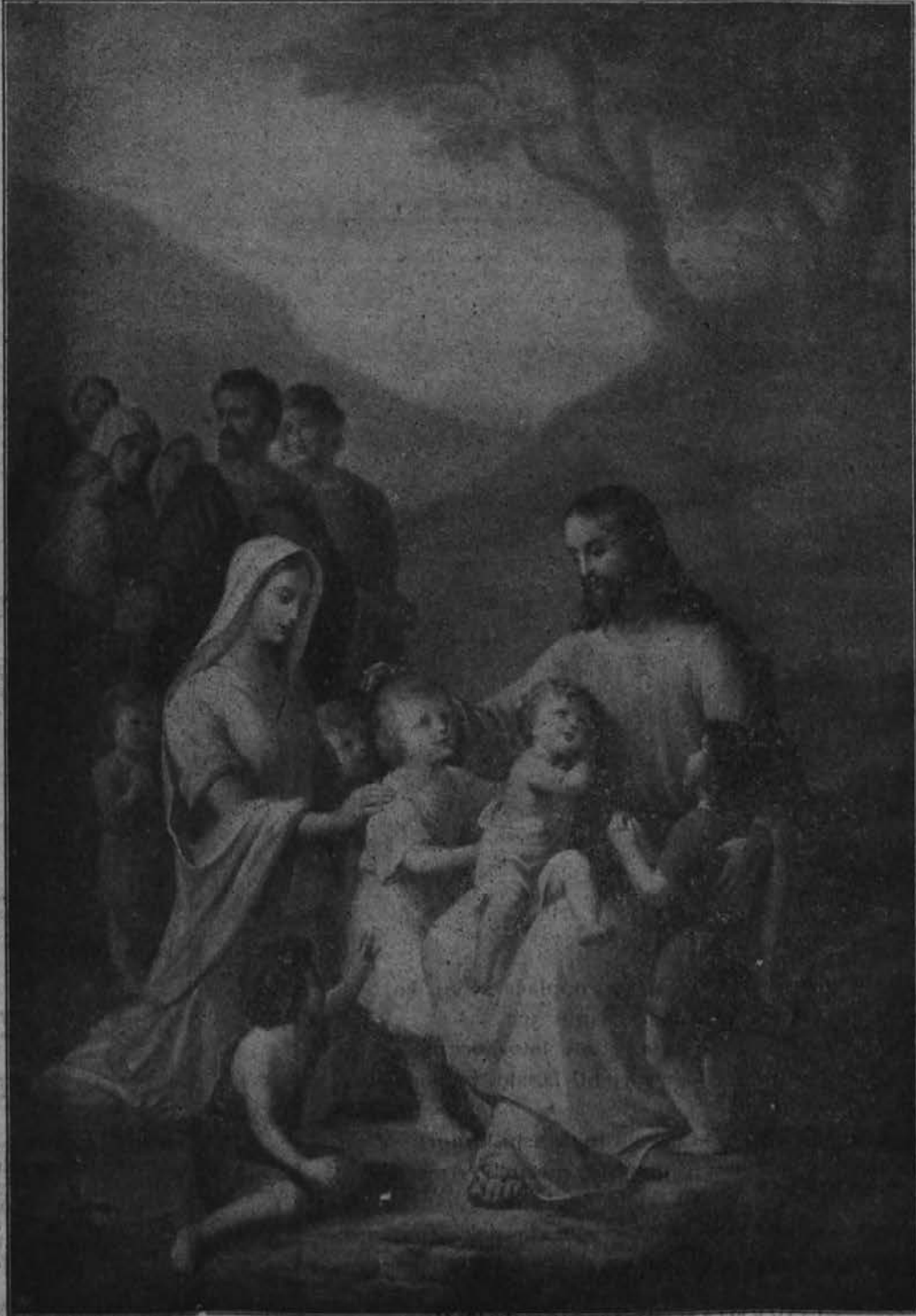

AVE MARIA

ŠTEV. (No.) 16.

AUGUST 6th, 1921.

LETO (Vol.) XIII.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaka drugo soboto—Published every second Saturday by

FRANCISCAN FATHERS

In the interest of the Order of St. Francis.

1852 West 22nd Place

CHICAGO, ILL.

Naročnina \$3.00 na leto.—Subscription Price \$3.00 per year.

Entered as second-class matter Oct. 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

IZŠEL JE "KOLEDAR AVE MARIA" za leto 1922

In sicer letos izvanredno hitro, preje kakor kedaj preje, morda je eden izmed prvih koledarjev, ki so izšli za prihodnje leto.

To je velik uspeh našega podjetja, katerega se bodo gotovo zveselili vsi naši prijatelji.

Koledar je skoraj še enkrat tako velik, kakor je bil lani in ga krasi cela vrsta najrazličnejših slik.

Vsebina njegova je izbrana kakor še nikdar preje.

Te dni ga začnemo razpošiljati vsem našim naročnikom.

Upamo, da ga bodo vsi naši naročniki dobili najkasneje tekom štirinajst dni. Kjer imamo lokalnega zastopnika, ga bodo naročniki dobili pri njem.

Kjer ni lokalnega zastopnika, ga bomo počasi, naselbino za naselbino pošiljali vsakemu naročniku posebej.

Naročniki naj pazijo na to-le: da ga dobe letos VSI naročniki "Ave Maria", kajti plačajo zanj s povišano naročnino. To pa radi tega, ker s tem zmanjšamo delo zastopnikom in sebi. Za letošnje leto je za to naročnina na list "Ave Maria" s Koledarjem \$3.00.

Kedor bi ne bil toliko plačal, naj doplača sedaj, ko bode dobil koledar. Zanj velja Koledar samo 50c.

Za nenaročnike, ki ga kupijo, stane letos 60c, ker je skoraj še enkrat tako velik kakor je bil lani, in bode toraj poštnina toliko več stala.

Sedaj pa, rojaki, pridno sezite po tej krasni knjigi! V ponos in veselje bo vsem katoliškim Slovencem v Ameriki! — Stalo nas je to delo res veliko truda, in veliko finančnih žrtv. Vendar smo vse storili z veseljem, da pokažemo naše priznanje prijateljem in dobrotnikom dobrega katoliškega tiska, da njih sodelovanje ni bilo zastoj.

SLOVENIAN FRANCISCAN PRESS.

DR. JAMES W. MALLY

EDINI SLOVENSKI ZOBOZDRAVNIK

6127 St. Clair Avenue CLEVELAND, O.

Randolf: 3711.

Severova zdravila vzdržujejo
zdravje v družinah.

Beseda ženskam.

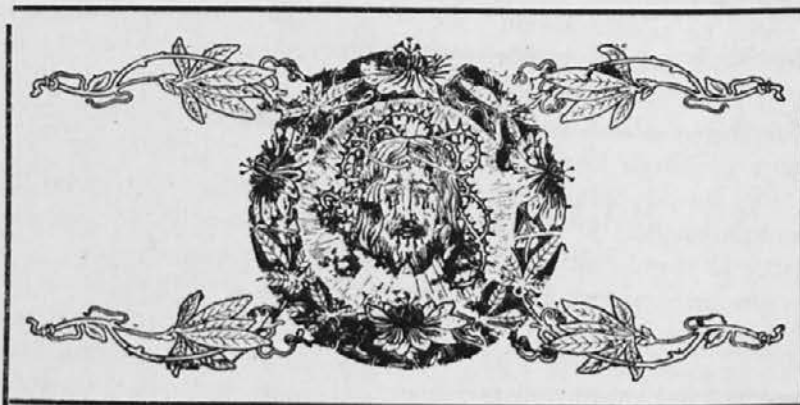
Nikar ne tehtajte svojega zdravja z zanemarjenjem tistih nerednosti in oslabelosti, ki povzročajo toliko trpljenja. Dobite od svojega lekarnarja

Severa's Regulator

(Sever's Regulator). Ta regulator je blažilno delujoča tonika in zdravilo. Priporočljiv je za popravo tistih posebnih oslabelosti in neredov, ki so jim podvržene ženske. Cena \$1.25.

Na prodaj po vseh lekarnah.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

ŠTEV. (No.) 16.

AUGUST 6th, 1921.

LETO (VOL.) XIII.

Naročnina za celo leto s koledarjem za Ameriko \$3.00.

Naročnina za pol leta

za Ameriko \$1.50

Za Evropo \$3.50.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

Kam bo šel otrok v šolo?

H. B.

To vprašanje se je zopet začelo po družinah, ki imajo za šolo godne otroke pretresati. Vredno je temeljitega pretresa, kajti vpliv šole je za poznejše človekovo življenje odločilnega pomena. Namenoma pravim za človekovo, ne na otrokovo, ker šola navadno odloča tudi smer in način življenja tistih, ki niso več otroci po letih, ampak imajo že zrelostno spričevalo v roki, znamenje, da so že najmanj en ducat let presedeli na šolskih klopih. Kdo ve, koliko jih po raznih vseučiliščih, kjer ima hudič danes večinoma večjo besedo kot Bog, leto za letom izgubi vero in z njo moralno ravnotežje. Čez glavo se vržejo v vrtinec umazanega velikomestnega življenja. Koliko teh potem nikoli več ne najde prave poti. Slaba šola jim je bila v propast, kljub temu, da so že več ali manj samostojno presojali namen in nalogo življenja.

Je li čuda, če ima šola na nerazsodnega otroka, pri katerem se o kakem samostojnem presojanju namena in načina življenja še ne da govoriti, veliko odločilnejši vpliv. Otroku s svojim omejenim obzorjem z občudovanjem in spoštovanjem zre na svoje učitelje in učiteljice. Kar od njih sliši, to se mu zdi tako pribito, kakor v prejšnjih vernih časih našim starokrajskim ljudem to, kar so v cerkvi slišali. Saj so na prižnici povedali, to jim

je bil dokaz, proti kateremu za nje ni bilo protidokaza. Mejem, ko so ti časi glede odraslih v splošnem že zdavnaj za nami in si mora pridigar ali govornik glave svojih poslušavcev šele pripraviti za sprejem semena svojega nauka, kar ni lahka stvar, imata ljudskošolski učitelj in učiteljica, če izvajamo nekatere posebno pokvarjene njih mlade poslušavce, sama odprta ušesa in usta pred seboj. Kakor razpokana zemlja po dolgotrajni suši rahel dež, tako pijejo in požirajo te mlade zvedave glavice modrost in učenost svojih učiteljev in učiteljic. V ljudski šoli je prav za prav samo ena glava, učiteljeva ali učiteljice, vse druge mislijo tako kakor ona.

Če se učitelj, učiteljica zavedata svojega vzvišenege poslanstva, ki je imata izvrševati pri tem tako gnetljivem, nedolžnem blagu, blagor takim otrokom in njihovim starišem. Njih biseri, ki so jih s težkim srcem prepustili tujim rokam, so dobro spravljene. Obrušene in zato veliko večje vrednosti, bodo dobili nazaj. Ako se pa učitelj, učiteljica tega poslanstva ne zavedata, ali ga vsaj ne vršita, kakor bi ga po svojem poklicu morala, potem bodo stariši, ki so jima morda angeljčke izročili, škrteljčke nazaj dobili. A to ni vedno krivda samo učiteljskega objekta, ki mu je bil otrok v vzgojo in izobrazbo izročen, ampak velikokrat tudi starišev, oziroma tistih,

ki imajo za vzgojo in izobrazbo otrok skrbeti. Oni jih niso pravim rokam izročili, kakor bi jih morali.

Današnja šola se po veliki večini ne zaveda poslanstva, ki ga ima pri otroku izvršiti. Šola, pravim, to pot, ne učiteljstvo, ker vem, da tega ni samo učiteljstvo krivo, ampak cel šolski ustroj. Marsikateri učitelj in učiteljica si ni sta izvolila tega stanu iz golega kruhoborstva, ampak res iz poklica. Če bi se smela prosto gibati v šoli, bi bila vzorna namestnika starišev, kar bi po naravnem in božjem pravu učiteljstvo ja moralo biti. Toda to jima pri najboljši volji navadno ni mogoče. Država si namreč danes lasti nekaj monopol šolstva. Učiteljstvo mora tako plesati, kakor ona gode. Starišev pa sploh ne ona ne nihče ne vpraša, kaj oni mislijo glede pouka in vzgoje, dasi bi oni po naravnem in božjem pravu morali glede tega imeti glavno in odločilno besedo, ker po istem pravu šola ni nič drugega kot namestnica starišev.

Pri tem državnem jerobstvu čez šolstvo se ni čuditi, če današnje državne šole ne odgovarjajo svojemu namenu in poslanstvu. Kajti poprečna moderna država vidi v mladini le prihodnje državne hlapce in dekle. V tej smeri jih vzgaja, oziroma bolje dresira po svojih šolah. O vzgoji za kak višji namen ona nič ne ve, ali pa celo noče vedeti. Nazadnje za kak višji namen mladine delati in jo zanj vzgajati res ni njena stvar, ker ima skrbeti le za časní blagor svojih podložnih. Za večni namen človeka vzgajati je naloga sv. cerkve, kot vrhovne vzgojiteljice za dosego tega njegovega namena. A toliko bi od države vendar smeli pričakovati, da bi Cerktvi pri izvrševanju njenega poslanstva pri mladini ne metala polen pod noge in ji vezala rok. Saj bi s tem delala tudi zase, ker je dognana stvar, da so podložni, ki streme za nadzemskim ciljem ne le enakovredni, ampak celo boljši državljani, kakor tisti, ki se ne ozirajo na večne višave in ne hrepene po njih.

V resnici je pa večina modernih držav v tem oziru zelo nestrpna, da naravnost krivična. Njene šole, v katere stariši svoje otroke hočeš nočeš morajo pošiljati, so večkrat ne samo brezverske, ampak celo izrazito protiverske, če že ne v smislu postave pa dejanski, ker ščiti protiversko propagando učiteljstva. Kaj vse so počeli zadnje čase češki in deloma tudi jugoslovanski učitelji, da bi otrokom ubili verski čut, pa jim radi tega vlada ni nobenega lasu skrivila, dasi je bila po protestujoči javnosti obveščena. No tu v Ameriki smo glede tega precej na boljšem. Država se sicer za versko vzgojo svojih po-

danikov v lastnih šolah ne briga, kar je pri toliko različnih veroizpovedanjih umevno, a jo vsaj do sedaj tudi ne ovira. Vsaka veroizpoved ima zajamčeno pravico snovati svoje verske šole in vanje pošiljati svojo mladino. Res da je to tudi vse, ker ona nič ne prispeva k zidanju verskih šol, a je pri sedanjih razmerah neka dobrota, ki je marsikje ne uživajo.

Ameriški stariši imajo tedaj na izbiro, ali pošiljati otroke v državne, publične šole, ki jim jih zida država, seveda z njihovimi davki, ali pa poskrbeti za njih versko vzgojo v lastnih verskih šolah, ki si jih morajo sami graditi in vzdrževati. Pri tej izbiri se spozna, ali se stariši zavedajo, kaj so dolžni svojim otrokom ali ne, ali jim je pravi blagor otrok res pri srcu ali ne. Ta izbira je, lahko rečemo, njih preizkušnja ali zaslužijo v polni meri častitljivo in za otroke tako sladko ime stariši. Mnogi stariši te skušnje ne prestanejo povoljno, ampak, kakor pravimo "skoz padejo". Pride jesen. Otrok mora v šolo. Publična šola je morda pred nosom, lepa, z vsem potrebnim bogato opremljena. Še knjige se morda obetajo zastoj. Nikakih mesečnih prispevkov ne bo treba, nobenega kolektorja za njo ne bo v hišo. Tam nekaj blokov naprej je katoliška župnijska šola, v primeri s publično le bomo poslopje in slabo opremljeno. Vsak mesec bo treba za otroka toliko in toliko plačati, ker s čem naj se drugače nabavljajo učila in vzdržuje učne moči. Ker je poleg tega treba še marsikaj bodo mej letom prišli tudi kaki kolektorji na okoli.

Že ta razlika močno tišči vago volje starišev na stran publične šole. Kaj šele ako katoliške šole še ni, ampak se je šele sprožila misel, da se zida. Toliko in toliko tisoč bo stala. Kapitala ni, zopet večne kolekte in "puf", ki bo ležal leta in leta na naselbini, kakor mora, da bo komaj dihal. Vsekako je to težka skušnja in skušnjava za stariše. Treba, da so precej trdno podkovani v dolžnosti svojega vzvišenega poklica pri otrocih, da jo povoljno prestanejo. Ker pa mnogi niso, je umljivo če podležejo, s tem, da sklenejo: V publično šolo ga bomo dali. O, ko bi se stariš zavedali, kak usoden pečat so s tem sklepom pritiskali na prihodnost lastnega otroka, bi se stokrat premislili, predno bi prišli do tega sklepa, oziroma bi sploh ne prišli do njega. Morebiti bom pak kake stariše, ki se zdaj vprašujejo, v katero šolo bi dali svojega malčka, vendar odvrnil od tega, za nje in za otroka usodnega sklepa, če jim odgovorim na dve vprašanji: Zakaj če je le mogoče ne v publično šolo? — Zakaj ako je le mogoče v katoliško šolo?

LILIJA IZ RAJA.

K.

PRED VOTLINO.

Čudna svetloba, zvezda, jih je vodila naravnost po poti proti Betlehemu. Tam pred mestom, na poljanah je pa naenkrat obstala nad neko pečino. Trije modri možje so šli nekoliko dalje. Toda zvezda je mirno stala na pečini in se ni premaknila.

"Zvezda se je ustavila", pravi eden in pokaže s prstom na njo.

"Da! Nad to pečino je. Tu ne kje mora biti detel!" meni drugi.

"Saj tu vendar ni nikake hiše. Tu so vendar, kakor vidita, same pečine in votline. Tu ne more biti! Počakajmo, morda gre dalje".

Šli so še nekoliko streljajev dalje. Vendar, ne! Zvezda se ne gane.

"Nazaj moramo! Zvezda je obstala!" meni eden.

"Da, ali mora biti tukaj dete, ali moramo pa počakati, da se zvezda zopet gane!" misli drugi.

"Pojdimo pogledat prav k pečini! Zdi se mi, da vidim pod pečino votlino s streho pred vhodom. — Poglejta!" in pokaže s prstom proti kraju, kjer je videl votlino.

"O, to ne more biti! Tu je kaka votlina za živali. Tu vendar nihče ne more stanovati. Da zvezda ne gre naprej, mora kaj drugega pomeniti", meni tretji.

"Pojdimo vsaj pogledat!" prigarja zopet prvi!

Vrnili so se in šli peš s ceste proti pečini, kjer se je še vedno zvezda

tako prijazno svetlikala.

Nekoliko grmovja je zakrivalo votlino, da je niso takoj opazili. Še le ko so prišli prav tik nje, opazijo vhod.

"Da, tu je votlina!" pravi eden.

"In nekdo je notri!"

Radovedni so skoraj vsi naenkrat stopili pred votlino in pogledali vanjo.

Kar so videli jih je presenečilo. Vsi trije so naenkrat obstali v strmenju.

Na kupu slame je sedela mlada žena. Na njenem naročju je počivalo ljubko dete. Neka izvanredna krasota je odsevala z obraza te žene in deteta.

"Naj je to dete novorojeni kralj judovski, obljubljeni Mesija, zaželeni narodov? Oni, po katerem je celo človeštvo toliko tisočletij tako željno hrepenelo? To detice, tu v tej votlini, na tej slami?"

Možje so se molče spogledali. Bil so preveč presenečeni, da bi mogli govoriti. Toliko več je pa povedal njihov pogled. Tako daleč priti, s tolikimi težavami, s tolikimi žrtvami — pa najti samo to revno dete in to žensko?

In vendar ali niso vsa prerokovanja pripovedovala, da bo to kralj? Ta otrok, rojen v pastirski votlini, pa kralj?

Da razočarani so bili do skrajnosti.

Toda vse to je trajalo samo za

trenutek.

Najstarejši med njimi, ki je veliko premišljeval o človeku in njegemu stališču do Boga, veliko premišljeval o pravi velikosti, vzvišenosti človeka, o njegovi revščini na zemlji, ki je bil tudi najbogatejši med njimi in videl toliko gorja, vključ vsemu bogastvu in vsem častem, katere je užival, je bil prvi, ki je spoznal skrivnost celega prizora. Ali je kraljevi škrlat, kateri naredi človeka velikega? Je bogastvo, katero naredi človeka imenitnega? Je zlata krona, katera da kralju kraljevo velikost?

Milost božja in pričujočnost velike božanske skrivnosti mu je ogrelo srce. V trenutku je razumel vso velikost prizora, stresle so se mu kleni in pokleknil je pred Dete in sklonil globoko svojo glavo!

"Da, ti si, o Dete! Ti si! Ti si! Ti si, katerega sem toliko let željno čakal! O bodi pozdravljeno!" je vskliknil.

Dete je obrnilo svojo malo glavičco proti trem tujcem, in jih pogledalo.

O, to je bil pogled božji. Ako je predhodnik veselja poskočil v materinem telesu, ko je prišel v bližino tega velikega Boga, kako bi mogel ostati mož neganjen, ko so se njegove oči srečale s tem božanskim pogledom. Pogled je bil sicer zakrit, kakor s pajčolanom za človeški mi telesnimi očmi, vendar pogled je

bil božji, ki je segel v dušo, v srce!

Tudi duša ostalih dveh se je ogrele in tudi njima so se uklonila kolena, pokleknila sta in uklonil se jima je tilnik in sklonila sta tudi ona dva svojo glavo in pozdravljala novorojenega Kralja.

In glej čudo! Nebeška svetloba je v tem razsvetlila celo votlino, in rajski glasovi so se oglasili nad hlevčekom: "Slava Bogu na višavah! ..."

"O nebeška luč, ki boš razsvetlila zemljo!" je vskliknil modri mož, ki je prišel iz daljnih kaldejskih pokrajin! "Bodi pozdravljena! O, veselite se človeška srca, tu je vaš Kralj! Tu je Kralj ljubezni!" In vstal je, ter šel ven iz votline, da bi prinesel v pozdrav svoje darove, katere je prinesel, da mu jih pokloni.

"O nebeško Detice! bodi pozdravljeno! Kako sem srečen, da se ti smem pokloniti! Kako sem hrepenel po tem trenutku. In sedaj sem te našel, ki boš razsvetlil človeka v njegovi strašni temi! O, blagor nam, ko bomo zvedeli vse skrivnosti svojega življenja!"

Tudi oba ostala sta odšla za njim h karavanam, ki je čakala na cesti. Tu je vsak vzel s tovornih živinčet darove, katere je prinesel, da jih bo poklonil novorojenemu Kralju. Bili so to kraljevski darovi, ker so bili prepričani, da bodo našli to Dete v kakih kraljevi palači. Vendar jih sedaj revščina hlevčka ni prav nič motila, temveč naložili so sužnjem vsak svoje darove in razvrstili so se v slavnostno procesijo k votlini in mu jih nesli ter slovesno poklonili vsak s primernim nagovorom.

Mirno je ležalo Detice v naročji presrečne in začudene matere, ki se ni mogla načuditi vsemu temu.

Ko so izvršili to svojo dolžnost, ukazali so celemu spremstvu, da se je utaborilo na ravnini pred votlino. Hoteli so kolikor največ mogoče časa ostati pri tej presrečni družinici. Toliko so hoteli vprašati in poizvedeti o rojstvu tega Deteta.

In tako so cele tri ni prebili pri

Zvedeli so natančno, kedo sta bila Jožef in Marija. Vendar niso izvedeli o vseh odlikovanjih božje milosti, katere je sprejemala Marija, kajti v svoji ponižnosti, ni hotela povedati stvari, ki bi bile nasprotne tej čednosti. Vendar izvedeli so dovolj, da so bili še bolj potrjeni v svoji veri v božanstvo Deteta.

Vse tri dni so pa marljivo porabili, da so se popolnoma zatopili v vso skrivnost dogodka, katerega so prišli tako daleč iskat, v vse veliko poslanstvo, katero ima to Dete sedaj na zemlji. Izvedeli so vse tudi o obljubljenem Mesiju, kakor so ga napovedovali judovski preroki v njih knjigah. Tako so preživeli te dni v neprestani molitvi in pogovorih o Bogu in z Bogom.

Vsi so bili odločeni, da se sicer vrnejo nazaj vsak v svojo domovino, vendar samo za kratek čas, da uredijo svoje stvari, da se pa v nekoliko letih vrnejo nazaj, ko bo Dete odrastlo, da bodo iz njegovih ust samih čuli novi nauk o božjih in človeških skrivnostih.

Četrty dan so se mislili vrniti nazaj v Jeruzalem, da bi sporočili kralju Herodu, da so našli to Dete, kakor jim je naročil, da bi ga šel tudi on molit, vsaj kakor jim je obljubil, ko jim je naročil, naj se vrnejo mu povedat.

Toda bilo je sredi te zadnje noči pred slovesom, ko se vsi naenkrat prestrašeni prebude in vsi vstanejo.

Zopet so se drug drugemu začudili. Kaj je bilo to? Vsi trije so naenkrat vstali in vsi trije so videli drug drugega zamišljenega in prestrašenega.

"Kaj si vstal sredi noči tako prestrašen?" vprašal je prvi svojega najbližnjega soseda, ki sta imela vsak svoj šotor prav tik drug drugega!

"Isfo jaz tebe vprašam?" pravi nagovorjeni.

"In enako jaz oba vaju vprašam?" se oglasi tretji.

"Imel sem sanje, v katerih sem videl angelja Gospodovega, ki mi je ukazal, naj se ne vrnemo nazaj k Bogu, temveč naj gremo na dru-

gih skrivnih potih od tod".

"Jaz sem imel prav iste sanje!" pravi drugi.

"Jaz tudi", dostavi tretji.

"Tu je govoril Bog! To mora nekaj pomeniti!"

"Da, to niso bile navadne sanje, ker sem videl vse tako živo, kakor bi se godilo sedajle!"

"In pa vsi trije smo imeli ob istem času enake sanje!"

"Da, to je svarilo božje! Tu je božji ukaz!"

"Vendar ali nismo obljubili kralju Herodu, da se vrnemo in mu bomo sporočili, kaj smo našli?"

"Da, kaj bo rekel, ako nas ne bo nazaj? Imel nas bo za sleparje!"

"Da, sprejel nas je tako ljubeznivo in nam pomagal najti to Dete!"

"Čudno, zakaj ne smemo iti nazaj k njemu?"

"V resnici čudno!"

"Vendar, tu je očitvidno božji ukaz, o tem ne moremo prav nič dvomiti!"

"Prav imaš! Tako je! Zato ne kaže družega, kakor prepustiti vse Bogu in spolniti, kar nam je Gospod ukazal!"

In tako so sklenili sredi noči, da je najbolje, da se na vse zgodaj, predno se naredi dan, odpravijo od tod, da nihče ne bo vedel, katero pot so ubrali. Ako bi teraj kralj poizvedoval, kedar so odšli in katero pot, da jih nihče v okolici mesta Betlehema ne bo videl, kajti v tem času so vzbudili že veliko zanimanje za se po celim mestu. Ko so obiskali mesto jih je tudi vse občudovalo in strmelo nad njihovimi oblekami, ki so bile tako dragocene, da je vsa kdo lahko videl, da so bili to ali kralji, ali pa vsaj silno bogati in imenitni možje.

"Tudi sveta družinica še spi! — Predno pa odidem, bi se pa vendar rad še enkrat poklonil Detetu — Bogu in se njegovi materi", je rekel prvi.

"Težko jih je buditi v tem času!"

"Vendar ne kaže družega!"

In res je stopil eden pred votlino in poklical Jožefa.

Začuden jih je poslušal Jožef, ko

se mu povedali, da iz tehtnih uzrokov, takoj odidejo. Niso mu vsega povedali, vendar namignili so mu, da so bili opomnjeni po angelju božjem in da hočejo poslušati ta opomin. Čuli so iz ust samega Jožefa, kako je Bog vodil Marijo in Jožefa celi ta čas, od kar sta skupaj, po angelju in jima dajal ukaze od časa do časa, kaj naj naredita. — Jožef je takoj poklical Marijo in tako so še enkrat padli na svoja kolena pred Detetom in ga molili.

Slednjič so še poljubili sveto Detice, se poslovili od Marije in Jo-

žefa in odšli tiho po polju mimo mesta dalje proti jugu, dokler ni pot vodila vsacega na svoj dom.

Preje so se pa še natančno domeni, kje je kateri doma, in da se hočejo po toliko in toliko letih, ako bodo še živi, vrniti nazaj v Jeruzalem in poizvedeti kako se bo vse razvilo s tem Detetom. Marija jim je povedala, kje je njena hiša v Nazaretu in kje bodo gotovo izvedeli, kako in kaj bo z Detetom.

Težko so se ločili, kajti v tem kratkem času, ko so bili skupaj, so se toliko spoznali drug drugega, da se se vzljubili in da so dobili vsak

drug do drugega silno veliko spoštovanje. Z solzami v očeh so se poslovili in se razšli.

* * *

Marija ni več zaspala ono jutro. Zatopila se je v molitev in premišljevala v svojem srcu vse, kar se je govorilo te dni o tem Detetu. Zatopila se je v gorečo molitev, ko je njena duša kakor na perotih božje ljubezni vzletela tja k Bogu in molila božjo neskončno usmiljenje in ljubezen.

Detice je pa mirno spalo v njenem naročju!

Rev. John Smoley -- srebrnomašnik.

H. B.

Rev. John Smoley—srebrnomašnik. splošni sodbi "Tovariš" mej najboljšim, kar objavlja letos Ave Maria. —

On je eden tistih redkih sodelavnikov, ki jih ni treba nikoli čakati ali dregati za rokopise. Mejem ko razun tekočih naslovov še nimamo ničesar pripravljenega za naslednjo številko, imamo "Nedeljskega tovariša" že do konca tega letnika, lepo na stroj pisanega, pri rokah. Da, kakor čujemo, ga nam bo v kratkem že za celo prihodnje leto poslal. Uredništvo najbolje ve, koliko je to vredno. Pa ne mislite, da ga kak

nasten honorar, plačilo, k temu priganja. Starokrajski "bohlonaj" je njegovo plačilo, kakor vseh, ki pišemo Ave Marijo. Radi tega se spodobi, da se ona vsaj hvaležno spominja svojih požrtvovanih sodelavnikov, če jih že plačati ne more.

Pa še en vzrok imamo, da ravno zdaj predstavljamo Fathra Smoley-a našim bravcem. Pred kratkim je obhajal svoj srebrni mašniški jubilej. Z izbranim programom so 19. jul. proslavile njegove dobre nemške ovčice, ki jih pase gori v mestecu Zealand, N. Dak., ta slavnostni dan. — Mej prijatelji, ki so se ta lep, spomin bogat dan, zbrali okrog jubilara, da se z njim povešale, ni bilo zastopnika Ave Marije, da bi mu v njenem imenu častital. Predaleč je. Zato naj mu sama tem potem, tako v svojem, kakor v imenu svojih hvaležnih bravcev, prav prisrčno častita k srebrnemu mašniškemu jubileju. Njena in vseh njenih bravcev želja in prošnja k Mariji je: Bog mu daj čakati zlatega!

Prepričani smo, da g. srebrnomašnik gotovo ne bo zameril, če mu povemo kar naravnost, da je pri tej želji kroga Ave Marije malo samoljubja zraven. On bi rad, da bi g. srebrnomašniški jubilar obhajal tudi svoj srebrni in če mogoče še zlati sodelavniški jubilej pri Ave Mariji. Fiat! Fiat! — Zgodi se! Zgodi se!

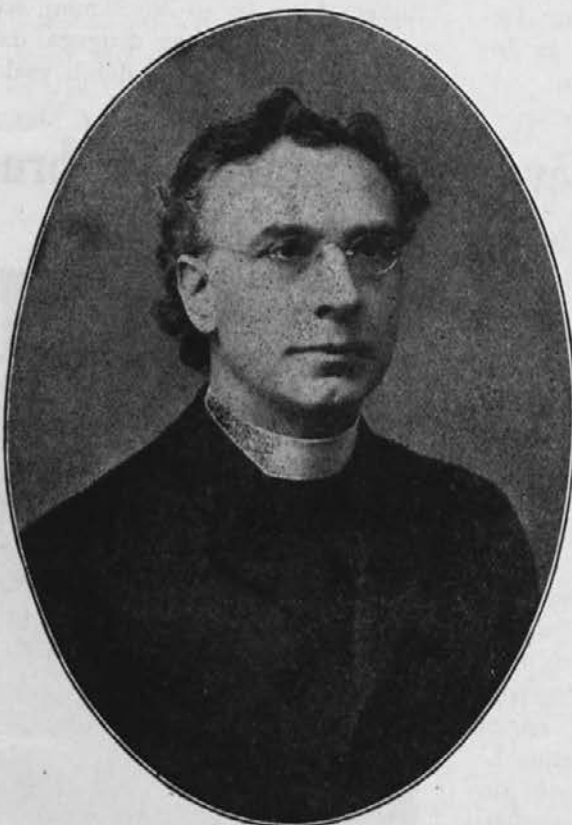
Več bravcev Ave Marije je izrazilo željo, da bi radi poznali Fathra Smoley-a, ki jim za vsako nedeljo na dom pošlje skrbnega tovariša in svetovavca za nevarna pota življenja, ki je vsem, zlasti pa tistim dobrodošel kašipot, ki posamič ali v manjšem številu žive po raznih krajih širom Amerike, kjer ni slovenskega duhovnika, tedaj tudi ne slovenske božje besede.

Vsem tem je Father Smoley s svojim "Nedeljskim tovarišem" zgovoren misijonar, ki jih osamljene in zapuščene varuje pred nevero, krepi v veri, vnema k življenju po veri, ter jih s svojo jedrnato in živahno besedo dviga iz kroga vsakdanjih skrbi v pravo nedeljsko in prazniško razpoloženje, da se jim ne samo telo, ampak tudi duša v Bogu odpočije.

Zato razumemo njih željo, ga poznati, ne samo po jedernatih besedah, ki jih polaga "Nedeljskemu tovarišu" v usta, ampak tudi osebno, ali vsaj po podobi. A ne le, da vstretimo njih želji, ga jim danes predstavljamo, temveč tudi, da damo duška svoji hvaležnosti. Father Smoley je požrtvovaven sodelavec naše lista. Njegovi spisi, posebno še "Nedeljski tovariš" je veliko pripomogel k razširjenju in ugledu Ave Marije. Rev. Ksaverij Meško nam je pred nekaj časom pisal, da je po

Ave Mariji bi se lahko očitala nehvaležnost, ako bi tiho šla preko groba škofa Koudelke. Če bi bil on samo duša vsega katoliškega življa mej našimi brati Čehoslovaki, kar je bil nedvomno, bi nabožen list, katerega namen je zasledovati in širiti napredek katoliške misli vsepovsod, ne smel nem stati ob njegovem grobu. A Ave Maria ima še drug poseben vzrok, da mu vsadi plavooko spominčico na grob.

Ko bi ne bilo Koudelke, bi bržkone ne bilo Ave Marije. On je bil, ki je kot dolgoletni župnik in pozneje pomožni škof clevelandski ter izkušen misijonar, na lastne oči videl, kako potrebni so Slovenci misijonarjev, rešiteljev iz valov rdečega morja, ki so jih vedno bolj zagrinjali. Od njega je izšel poziv na Fathra Kazimirja, naj pride v Ameriko in se posveti temu vzvišenemu poklicu. Res mu je sledil. A kmalu je srozal, da je žetev prevelika, kar mu je navdahnilo misel, vstanoviti tiskanega apostola, ki lahko istočasno misijonari po vseh naselbinah. Tako je zagledala beli dan Ave Maria, ki je danes dobra in dobrodošla zvrstka vse katoliško misleče slovenske Amerike. Potem takem lahko rečemo, da je Ave Maria vnukinja škofa Koudelke. Rad jo je imel, bral, podpiral spodbujal njenega očeta in urednika, ko so se pojavile razne težave, naj mu ne klone gla-

JOŽEF MARIJA KOUELKA, apostolski škof.

H. B.

va. Da, vzroka dovolj za mal, hvaležen spominček na njegov grob.

Rajni škof je bil rojen Čeh. Komaj trinajstletni dečko je prišel s svojimi stariši v Ameriko in se z njimi nastanil v Wisconsinu na farmi. Šolal se je v kolegiju sv. Frančiška pri Milwaukee. Da mu šola ni delala preglavic, priča to, ker je pred zadostno starostjo končal vse svoje, za duhovnika potrebne študije. Leta 1874. je bil posvečen za dijakona in do zadostne starosti za mašniško posvečenje, ki je je mogel prejeti šele naslednje leto, poslan za duhovnega pomočnika k sv. Prokopu v Cleveland. L. 1882. je odšel za kratko dobo v St. Louis, kjer je

spretno urejeval češki katoliški list "Hlas". Potem se je vrnil v Cleveland in bil dolgih 28 let župnik pri sv. Mihaelu na West Side, kjer je pozidal krasno šolo in cerkev, ter sploh tako lepo vredil župnijo, da je veljala za najvzornejšo v clevelandski škofiji. Kot dobri oče je bil svojim župljanom in oni, kar jih ni bilo popolnoma zgubljenih, njegovi ljubeči otroci. Saj jim je pa tudi pot v cerkev, bi dejal, z rožicami posipal, kakor nihče. Njegov izredni umetniški čut — bil je priznan slikar — mu je veliko pripomogel, da je znal za razne slovesnosti cerkev in bogoslužje posebno privlačno narediti. Kdor je enkrat videl žive slike njegovih jaslic, ki jih je vedno sam v ve-

likem štilu priredil, tistemu se je morala mogočno zopet oglasiti morada le še zamolklo doneča struna, ki mu je nekaj z angeljci tako sladko pela ob jaslicah, ter mu buditi hrepenenje po tistih srečnih, nedolžnih, z vero prepletenih dneh.

Tedanji škof Horstman, je kmalu spoznal apostolsko gorečnost in druge njegove vrline, ter ga visoko čislal. Bil je nekaki generalni vikarij za Slovane, pozneje pa pomožni škof. Kot takemu mu je izročil marsikateri težaven zapletljaj v rešitev, ki se ga je on z apostolsko prostodušnostjo lotil, a ker brez zadostnih diplomatičnih poprijemov, si je nakopal na vrat več nasprotni-

kov, ki so ga po Horstmanovi smrti spodrinili iz Clevelanda za pomožnega škofa v Milwaukee. Od tam je prišel za škofa v Superior.

Škofija Superior je ena tistih, v katerih je dosti apostolskega dela, a mora škof tudi živeti po apostolsko, ne po knežje, ker mu to ne nese. Rajnemu škofu je v gmotnem oziru tem trje šlo, ker mu njegovo apostolsko srce ni dalo miru, dokler ni sezidal toliko potrebne sirotišnice, v kateri ima prostora kakih tri sto sirot. Tak zavod stane denarja. Pa če ga je kje vzeti, je že še. S praznimi rokami se lotiti takega dela, kakor je to storil Koudelka, to pa ni šala. S praznimi rokami se lotijo takega dela le možje z vero, ki gore prestavlja, kakor turški škof sv. Gregor, kateremu se je gora umaknila, da je mogel zidati cerkev. In škof Koudelka je imel tako vero. Zato je delo tudi srečno izvršil. Seveda je moral prosjačiti in prosjačiti, ter kot navaden misijonar hoditi od župnije do župnije svojega naroda in dajati misijoncu, da je spraval potreben denar skupaj. Menda je ni čehoslovaške župnije v Združenih državah, kjer bi on ne bil imel misijona. Na leto jih je imel od dvajset do trideset. Za to je bil kakor rojen. Če je v Bogu odtujenem srcu le kaka struna peča, naj je bila to tudi samo dobra volja, on jo je znal najti, naviti in tako spretno udariti na njo, da se je v dotičnem srcu kmalu oglasila ubrana harmonija veselo oznanja, joč dan vstajenja iz grešnega spanja. Bolj kot škofa Koudelko bo radi tega zlasti čehoslovaško ljudstvo pogrešalo misijonarja Koudelko.

Utrujenega od misijonskega dela in težkega škofovskega bremena, ga je oslabeleost zadnje čase večkrat položila na bolniško posteljo. Ponovno smo ga našim bralcem kot nevarno bolnega priporočili v molitev. Kakor da bi se smrt pomišljala pretrgati nit življenja možu, kakoršnega je čehoslovaško ljudstvo še tako živo potrebno. Toda vedeli smo mi in vedel je on, da ne bo dolgo, ko se bosta v zadnjem boju spoprijela

s smrtjo, v katerem bo moral kakor vsak podlež, kar se je 19. julija zgodilo. Svetniško je bilo njegovo življenje, svetniška je bila tudi njegova smrt. Ko je slutil, da gre to pot zares, je napravil svoj testament. — Marsikateri, dolarjev lačen in žejen, si morda pri besedi testament na tihem želi biti glavni njegov dedič. Jaz tudi, a ne v smislu dolarske dedščine, kajti njegov testament je apostolski, kakor je bilo celo življenje. Za glavnega dediča je postavil Boga, ker ni imel družega kot zaslug bogato dušo. Takole se glasi.

Čutim, da pešajo moje moči. Ali je to predpomin bližajoče se smrti? O jaz pozdravljam smrt kot svojo najboljšo prijateljico, ki me bo rešila iz te doline solza in mi bo odprla vrata večne blaženosti!

O smrt, moja prijateljica, pozdravljam te! Ti si mi dobrodošla!

Želim, da naj bo moj pogreb kolikor najbolj mogoče priprost, brez dragocene rakve in brez svetnega pompa. Umrjem kot reven grešnik in si želim samo milosti božje.

Veselega srca odpustim vsem, ki mislijo, da so me razžalili in ponižali jih prosim, katere sem morda jaz razžalil, naj mi oni odpuste! Naj mi bo Bog usmiljen!

Zahvaljujem se duhovnikom svoje škofije za vso njihovo ljubeznivost, spoštovanje in zvestobo, katere so mi skazovali. Upam, da bodo četali zvesti in pobožni duhovniki do svoje smrtne ure, "non querentes quae sua sunt, sed quae Jesu Christi", da bodo ljubili vboštvo, prezirali denar in posebno, da se bodo ogibalj ozkosrčnega nacionalistiškega duha, radi katerega se mej duhovniki tolikrat greši zoper ljubezen do bližnjega in ki toliko škoduje Cerktvi. Jaz sem veliko trpel radi njega, toda ne nosim mržnje do nikogar. Odpuščam vsem iz celega srca, kakor upam, da bo Bog odpustil meni.

Zahvalim se vsem mnogoštevilnim duhovnim prijateljem izven moje škofije, ki so mi pomagali z našnimi intencijami, da sem mogel podpirati revne duhovnike, posebno

pa zavod krščanega usmiljena, sirotišnico Sv. Jožefa.

Dobre sestre, ki so mi bile v tako veliko pomoč, se me bodo gotovo, to dobro vem, tudi nadalje spominjale v svojih molitvah. Njih molitve so bile moja moč v življenju, gotovo bodo moja pomoč tudi v večnosti.

In zdaj še ljubčeki moji, ljubčeki Srca Jezusovega, moje sirote, kako jih ljubim! Za nje in za njih dobro bi žrtvoval svoje življenje! Dragi in ljubljene otroci, molite za me, posebno pri daritvi svete maše in darujte za me pogosto, kakor pogosto le morete, sveto obhajilo. Bog bo gotovo usmiljen meni ubogemu grešniku radi teh Vaših nedolžnih molitev.

Skozi celo večnost bom hvalil Boga, za dar prave svete vere! Povelečeval bom njegovo usmiljenje na vekomaj.

. Pridigal sem o božjih resnicah po vseh Združenih državah, posebno mej slovanskimi ljudstvi na vsokodu. Odkar sem postal škof, dal sem nad sto sv. misijonov poleg dela v svoji škofiji.

Po teh misijonih sem spraval z Bogom tisoče, jih osrečil in jih pripravil za večno srečo v nebesih. Molitve teh spreobrnjenih grešnikov bodo gotovo prosile za me pred prestolom mojega Boga.

Moje telo naj bo pokopano v Clevelandu na Marijinem pokopališču, med župljani župnij svetega Prokopa in Sv. Mihaela, pod zeleno rušo, kjer počivajo tudi moji stariši.

Zaupam v neskončno usmiljenje Jezusovo, o katerem sem pri svojih misijonih sto in stokrat pridigal, ko sem skušal srca grešnikov z zaupanjem in ljubeznijo napolniti. Zaupam v Kri božjega Zveličarja, ki jo je prelil zame na Kalvariji in kateremu sem posvetil svoje življenje. Naj opere vse moje grehe.

O, sveti Jožef, moj patron, katerega ime sem dobil pri sv. krstu, moj najboljši oče in varih, pomagaj mi na težki poti v večnost k mojemu Jezusu.

JOŽEF MARIJA KOUDELKA,

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS.

Piše Rev. J. C. Smoley.

TRINAJSTA NEDELJA PO BIN-KOŠTIH.

Vstani, pojdi, ker tvoja vera ti je pomagala. —Luk. 17, 19.

Kristusu Gospodu je prišlo nasproti deset gobavih mož, ki so povzdignili svoj glas, rekoč: "Jezus, učenik, usmili se nas!" In ko jih je zagledal, je rekel: "Pojdite in pokažite se duhovnom!" In prigodilo se je, ko so šli, da so bili očiščeni. Eden pa izmed njih, ko je videl, da je očiščen, se je vrnil in z močnim glasom hvalil Boga; padel je pred Jezusove noge in ga zahvalil. Gospod je britko pripomnil, da se je prišel samo eden zahvaliti za ozdravljenje in rekel ozdravljenemu: "Vstani, pojdi, ker tvoja vera ti je pomagala".

Dragi moji! Kako važne so te besede: "Tvoja vera ti je pomagala". Ni bilo to prvokrat, da je Kristus to rekel. Ko ga je pri Jerihi prosil slepec: "Jezus, Sin Davidov, usmili se me!", ga je ukazal Gospod pripeljati k sebi in ga vprašal: "Kaj hočeš, da ti storim?" In slepec je rekel: "Gospod, da vidim". In Gospod je rekel: "Izpreglej! Tvoja vera ti je pomagala". Ko se je zatekla k njemu žena, ki je trpela na krvotoku dvanajst let, in se dotaknila roba njegovega oblačila, se je obrnil k nji in rekel: "Zaupaj hči, tvoja vera te je ozdravila!" In žena je ozdravela od tiste ure.

Čemu je pač Kristus pri takih pri-
ložnostih vedno rekel: Tvoja vera ti je pomagala? Njegov namen je jasen: hotel je pokazati, s čim so bolniki zadobili zdravje, namreč z vero v Kristusa. "Vera ti je pomagala".

Prijatelji, te Kristusove besede še niso prišle ob veljavo. Vera v Kristusa nas še vedno ozdravlja in vodi

k večnemu življenju. Vera v Kristusa ozdravlja naše misli, ozdravlja naše srce in nas vodi k večnemu življenju.

1.—Vera v Kristusa ozdravlja naše misli.

Človek je bitje, ki misli. Neizogibno se naše misli vedno obračajo k vprašanju: Kaj sem? Odkod sem? Kam grem? Na pokopališču v mestu Bazel, Švica, je nagroben kamen z napisom: "Quis es? Quis eris?" Kdo si? Kdo boš? — In na ta vprašanja hoče imeti človek natančen, jasen odgovor. Vsakdo hoče vedeti, kaj je in kam gre. To mu je treba vedeti, da po tem vravna svoje življenje.

Kje naj dobimo na to jasen odgovor? Razne odgovore nam daje svet in njegovi učenjaki, a napačne. Pravi odgovor na vsa ta vprašanja nam daje edino le Kristus: "Spreglej, tvoja vera ti je pomagala!" Prijatelj, ki se daš voditi v teh tako važnih vprašanjih od goljufivega sveta, i tebi kliče Gospod: "Spreglej!" — Kristova vera je luč, ki nam razsvetljuje naše misli. "Tvoja vera ti je pomagala!" Blagor mu, kdor ima Kristovo vero: "Kdorkoli hodi za menoj, ne hodi po temi". (Jan. 8, 12.)

Dragi moj, to je prvi učinek Kristusove vere: ozdravlja misel. Zato je sv. Avguštin, ki je tako dolgo blodil v zmotah, tako goreče zahvaljeval Boga, ko je našel pravo vero: "Ti si me poklical, pravi, tvoja beseda: Naj bode svetloba, je močno zadonela na uho mojega srca, in postalo je svetlo; izginila je tema, ki je zastirala moje oči; uzrl sem tvojo luč in spoznal tvoj glas in rekel sem: Resnično, o Gospod, si ti moj Bog, ki si me pripeljal iz

teme smrti k čudežni tvoji luči. Ti sočera ti hvala, o Gospod!"

2.—Vera v Krista ozdravlja naše srce.

Naše srce je polno strasti in hudih nagnjenj; srce radi teh strasti boleha. Kdo bo ukrotil te strasti, kdo pomiril to nemirno srce? Edino le vera v Krista! "Zaupaj, sin, zaupaj, hči, tvoja vera te je ozdravila!" Vsaj nas uči skušnja, kam pripeljejo strasti človeka, ki nima vere. To vidimo pri posameznem človeku, isto vidimo pri celih narodih.

Pri posameznem človeku: Kdor nima vere, se ne bo ustrašil nobene zločina. Kaj se briga za svetne postave! Če nima vere, zmožen je vsakega zločina. Človek brez vere je kakor zver.

In kar vidimo pri posameznem človeku, to lahko opazamo pri celih narodih. Vzemimo n. pr. francosko revolucijo, vzemimo revolucijo v Rusiji. Cerkve opustošene in zrušene, sv. hostije teptane z nogami itd. Da, srce narodov je bolno! In kje imamo zdravilo za to bolezen? Edino le v Kristusu veri! In blagor mu, kdor ima to vero! Prišel je k Kristusu Marija Magdalena, srcem polnim strasti. Dokler ni poznala Krista, je živela v grehu, ko ga je pa spoznala in verovala v njega, je padla pred njega in ga prosila odpuščanja. In Kristus ji je rekel: "Odpuščeni so ti tvoji grehi, tvoja vera te je ozdravila, pojdi v miru!" In od tega časa je bilo Magdalena srce ozdravljeno strasti.

3.—Vera v Kristusa nam daje večno življenje.

Povedal nam je to Kristus sam: ta Gospod, ki je mnoge vzbudil k življenju, ki je sam od mrtvih vstal, "Jaz sem vstajenje in življenje, kdor

veruje v mene, bo živel, dasiravno umrje". (Jan. 11, 25.) "Kdor veruje v Sina, ima večno življenje, kdor pa je neveren Sinu, ne bo videl življenja, ampak jeza božja ostane na njem". (Jan. 3, 36.)

Edina vrata k večnemu življenju so: vera v Krista! "Kdor ne veruje, bo pogubljen", pravi Gospod sam. Biti mora seveda živa vera, združena s čistim srcem in dobri mi deli. Drugih vrat v večno življenje ni!

Učenjaka, vernega katolika, so v neki družbi napadali, češ kako je mogoče vse verovati, kar cerkev uči, n. pr. da je Kristus pričujoč pod podobno kruha v sv. Rešnjem Telesu, da je Bog povsod pričujoč itd. In učenjak jim je odgovoril: "Gospodje, upam, da pridem enkrat v nebesa; toda to ni mogoče skozi vrata, na katerih je napisano: Kako je to mogoče, marveč skozi vrata, na katerih je napis: Credo! Verujem! Verujem, kar je Bog razodel, in njegova beseda pri meni velja več, kakor vse trditve in modrosti učenjakov".

Dober odgovor, kaj ne? Vrata v večno življenje imajo napis: Credo! Verujem!

To torej nam daje Kristusova vera: ozdravlja naše misli, naša srca in nam daje večno življenje. Držimo se Kristusovih nauk, ohranimo si ta najdražji zaklad, ki ga imamo; na koncu našega življenja bodo potem i nam veljale besede Gospodove: Zaupaj sin, tvoja vera ti je pomagala. Amen.

ŠTIRINAJSTA NEDELJA PO BINKOŠTIH

Iščite torej najprej božje kraljestvo in njegovo pravico.

—Mat. 6, 33.

V današnjem evangeliju nam Gospod jasno pove, kaj je naš poklic na tem svetu, v čem moramo iskati svojo srečo: "Iščite torej najprej božje kraljestvo in njegovo pravico", pravi. Seveda nam je potreba hrane, potreba nam je obleke; zato je pa Bog rekel že Adamu v raju: "V potu svojega obraza boš jedel

svoj kruh", to je: Z delom si boš siušil kruh; zato je ukazal Gospod, da bomo morali moliti za vsakdanji kruh: "Daj nam danes naš vsakdanji kruh!" Toda, da bi izključno skrbeli za te stvari in pri tem pozabili na naš pravi poklic, bi bilo napačno, samo radi jedi in obleke nismo vstvarjeni, naš poklic je vzvišenejši!

"Iščite najprej božje kraljestvo in njegovo pravico", pravi Gospod. — Gorje mu, kdor tega božjega kraljestva in njegove pravice ne bo našel: Na veke bo pogubljen!

Nastane sedaj važno vprašanje: **Kako in v čem iskati božje kraljestvo?**

Je li morda potreba, da gremo v puščavo in tam v samoti, v premišljevanju in v postih preživimo svoje življenje, kakor so to delali puščavniki? Je morda potreba, da vstopimo v kak red in v kakem samostanu, ločeni od sveta, opravljamo redovne pobožnosti in službe napram bližnjemu, kakor so to delali in delajo redovniki in redovnice? Je potreba, da gremo med pogane in jim oznanjamo Kristovo vero, kakor so to delali apostoli in dela še dandanes nešteto število misijonarjev? Je morda potreba umreti mučeniške smrti za Krista in njegov nauk?

Dragi moji! Vsega tega ni potreba. Na ta način nam ni treba iskati božjega kraljestva. Kraljestvo božje je nam veliko bližje; Kristus Gospod je sam rekel pri priložnosti: "Glejte, kraljestvo božje je med vami". (Luk. 17, 21.)

Kje naj torej iščemo božje kraljestvo?

Odgovor je prav kratek: Vsak naj je išče v svojem **poklicu, v svojem stanu**. To zahteva Bog od nas in nič drugega.

Glejte, Bog je postavil razne stanove: vladarje in podložne, delodajavce in delavce, kmeta in obrtnika, duhovni in svetni stan. In vsakemu stanu je naložil posebne dolžnosti in od vsakega zahteva, da te dolžnosti vestno izpolnjuje. Vladar v svojem vladarstvu, podložnik v pokorščini, duhoven v svojem sta-

nu, stariši v vzgoji svojih otrok itd.

Ozrimo se na svetnike — v prvi vrsti na krono vseh svetnikov Kristusa Gospoda samega, kako je on izpolnjeval svoje dolžnosti. Bil je Bog, a razun tega istočasno Sin človeka, sin device Marije — in kot sin ji je bil pokoren, in to v vsakem oziru. Evangelij nam pove: "In jima je bil pokoren". Rojen v judovski zemlji szpolnjeval je tudi judovski zakon: praznoval judovske praznike, judovsko "velikonočno jag-nje". In tako svetniki! Sveti kralji so postali svetniki, ker so vestno izpolnjevali vladarske dolžnosti; sv. matere, ker so izpolnjevale materinske dolžnosti, kratko vsak je našel božje kraljestvo v svojem stanu.

Napačno ravna ta, ki se vedno ozira po drugih stanovih in misli, da bi mu bilo v tem ali drugem stanu lažje priti v nebesa, pri tem pa popolnoma pozablja na dolžnosti svojega lastnega stanu. "Kraljestvo božje je med vami", kliče Gospod. Vsak naj torej išče božje kraljestvo v vestnem spolnjevanju dolžnosti svojega lastnega stanu!

Da je temu tako, vidimo iz tega, ker je Bog vsakemu posameznemu stanu podelil svoje milosti. Vladarjem daje modrost, da bi modro vladali; podložnim, da bi bili pokorni; starišem, da bi v strahu božjem vzgajali svoje otroke; duhovnom, da bi svoje stanovske dolžnosti vestno izpolnjevali itd. To je označil Gospod sam v priliki o talentih: "Človek, ki se je odpravljal na tuje, je sklical svoje hlapce in jim je izročil vse svoje premoženje. In je dal enemu pet talentov, drugemu pa dva, tretjemu pa enega, vsakemu po njegovi zmožnosti", in je ukazal, da bi z njimi kupčevali. (Mat. 25, 14 seq.) To označuje apostel Pavel v listu do Rimljanov: "Bratje! Po milosti, ki nam je dana, imamo razne darove: kdor ima dar proročevanja, prorokuj po meri vere; kdor ima službo, bodi v službi; kdor ima dar učenja, v učenju, dar opominjevanja, v opominjevanju; kdor

je predstojnik, bodi predstojnik s skrbjo".

Kakor ima pri človeškem telesu vsak ud svoj poseben namen; oko, da bi videlo, uho, da bi slišalo, jezik, da govori — ravno tako daje Bog ljudem raznovrstne milosti v njihovem poklicu. Kdor pa išče božje

kraljestvo izvan svojega poklica, goljufa samega sebe: zanemarja milost svojega poklica, milosti za drug poklic pa od Boga nima.

Dragi moji! Imejte to-le vedno v mislih: V svojem poklicu išči božje kraljestvo! Si oče, si mati, glej, da boš dober oče, da boš skrb-

na mati! Si sin, si hči, bodi poslušen sin, pokorna hči svojim starišem! Si gospodar, bodi vesten v svojem gospodarstvu!

Na ta način iščite božje kraljestvo in njegovo pravico. Vse drugo, česar potrebujete, vam bo gotovo dodano. Amen.

Pozdravljeni naši Marijini romarji!

Dne 14. avgusta se bo zbralo večje število slovenskih romarjev pri Mariji Tolažnici žalostnih na sloveči božji poti v Carey, O.

Zadnja številka je šla prehitro v tisek, da bi bili mogli tudi v našem listu poagitarati za to romanje. Vso to dolžnost je izvršil list "Edinost", kateremu čast in priznanje za to!

Mi se veselimo tega dogodka in naše slovenske Marijine častilce prav iskreno in pristrčno pozdravljamo ter jim pošiljamo tja k Mariji naše iskrene in pristrčne pozdrave. Vsi, ki se bodo zdaj prvič v zgodovini ameriških Slovencev, skupno poklonili svoji nebeški Materi in Kraljici, in s tem javno priznali svojo sveto vero, svojo slovensko ljubezen do Marije, so naročniki in navdušeni sotrudniki našega lista. Zato smo ponosni na nje!

Bratje in sestre, mi Vam častitamo k temu vašemu dnevu, in za služite vse naše priznanje in naše častitke.

Kako žalostno je po naših slovenskih naselbinah v verskem oziru. —

Slabo časopisje je okužilo velik del ameriških Slovencev in jim ukradlo rajdražjo svetinjo človeškega srca na zemlji — sveto vero.

Vi ste oni junaki, ki se niste dali varati, ki ste se junaško in srčno ustavljali vsem naskokom rdečega sovraga na to svojo svetinjo in ste si jo ohranili do danes. Tisoče bratov okrog Vas ječi v sramotni rdeči sužnosti, oropani te svetinje, prazni na duši, prazni na srcu, prazni tudi na žepu! Vaša vera, vaša ljubezen do Marije je bila močnejša! Krepko ste klubovali vsem viharjem in danes ste pri Materi, kakor še zvesti otroci in se ji klanjate.

Čast Vam! Mi Vas pozdravljamo!

O, naj bi bil ta dan začetek nove dobe med nami Slovenci!

* * *

Da, tako je prav. Ko je rdeče-hlačni sovrag — divji Turek — divjal po naši rodni lepi Slovenski, kam se je skrivil prestrašen slovenski narod? Ali ne na griččke, v svoje Marijino cerkvice, hišice svoje Matere

in se od tam boril za svoje življenje in imetje?

Ko nas napada drugi — ne sicer rdeče-hlačni — pač pa rdeče-dušni sovrag — naši slovenski verski janičarji, — slovenski verski odpadniki, je edini kraj kamor moramo tudi mi, še verni Slovenci pribežati in iskati pomoči in varstva — k Mariji! v hišico naše Matere!

Zato, bratje in sestre, dvignite tudi v imenu nas vseh, v imenu vseh katoliških Slovencev po Ameriki svoje srce in svoje roke proti tronu nebeške Matere Marije in jo prosite pomoči in varstva proti tej rastoči nevarnosti rdečega brezverstva. Prosite jo v imenu nas vseh, naj vzbudi mej nami dovolj mož voditeljev, ki se bodo kakor junaški Makabejci postavili na čelo naroda in ga vodili v odporni boj, v obrambeno vojsko za versko probujo ameriških Slovencev.

* * *

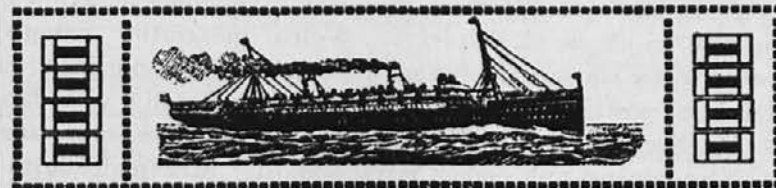
Slovenski romarji v Carey, O., mi Vas pozdravljamo!

Z MOJH POTOV V AMERIKO.

Rev. Hugo Bren.

(Dalje.)

Kar začudil sem se, ko sem videl na cerkvah, pokopališču in drugih javnih pariških poslopjih napis: Liberte, Egalite, Fraternite, Svoboda, Enakost, Bratstvo. Troje isker, ki so jih francozki revolucionarji pred dobrim stoletjem vrgli v nezadovoljne ljudske mase, ki so zagorele v en sam revolucionaren plamen, čegar svit se je videl po celi Evropi. Jaz sem mislil, da so Francozi te revolucionarno kresilo, čegar iskre so zanetile požar, ki jim je uničil kulturne in gmotne pridobitve več stoletij, že zdavnaj izročili zgodovini, če ne celo v njej prelepili, kakor je kronani "brat zakristan", cesar Jožef II. svoj čas redovnikom ukazal, da morajo v svojih redovnih pravilih vsa mesta, kjer je govor o izven države bivajočem vrhovnem predstojniku, prelepiti, kar so ti, v strahu pred še hujšim, tudi storili.

Svoboda, enakost, bratstvo, magične besede, ki vsem ponižanim, zatiranim in tlačnim vzvalove kri, napenjajo mišice in stiskajo pesti proti tistim, pod katerih peto zdihujejo. Res očarljive besede, a nič manj zapeljive, ker imajo tako nasprotujočo si vsebino. Svoboda, enakost, bratstvo so svetinje, ki imajo na eni strani podobo Kristusovo, na drugi pa vragovo. Le svoboda, enakost, bratstvo s Kristusovo podobo so vzori, vredni žrtev, tudi krvavih, saj so Kristusa samega stali vso njegovo dragoceno rešnjo Kri. Svoboda, enakost, bratstvo z vragovo podobo je pač vražja in s tem je povedano vse. In to vražjo svobodo so napisali francozki revolucionarji na svoje prapore.

Lepa svoboda, če so v pariški stolnici De Notre Dame, vrgli Marijin

kip z velikega altarja in na njegovo mesto postavili kot boginjo prostosti lepo, a moralno propadlo gledališko igralko, ter jo temu primerno častili. S tem so zavrgli pravo in resnično svobodo, do katere vodi le brezmadežno čednostno življenje, ter proglasili prostost strasti, kar vodi v najhujše suženjstvo. Lepa enakost, če so zmagoviti revolucionarji tretjega in četrtega stanu, meščanstva in proletarijata, gospodo, ki je bila dotlej na krmilu spravili še pod krutejšo peto, kakor so prej sami zdihovali. Lazarja postaviti za bogato obloženo mizo, bogatina pa, ki se je doslej mastil ob njej pod mizo, da drobtine lovi, kakor jih je prej Lazar, to se ne pravi zenačiti, ampak le vloge spremeniti. Neenakost je bila poslej prav tako velika, kot prej ali da se po moderno starokrajsko izrazim, korita se ostala, le koritarji, svinje, so se spremenile. Prej je gospoda proletarca smatrala za nižje bitje, za psa, za katerega se ima bič, ter tu in tam kako obrano kost, da ravno lakote ne pogine, potem je pa proletarstvo gospodo pobijalo kot stekle pse. Lepo bratstvo, ki prelija bratsko kri kot vodo. In tako so delali francozki revolucionarji. Po sto in več duhovnikov, redovnikov in civilistov je poživiljena druhal naenkrat mersarsko pobila. Vsak dan, bi dejal, je bila nova stranka na krmilu in zopet so padale glave pripadnikov večrajšne stranke, kakor trava pod kosovo koso. Pa to jim je postalo nazadnje prezamudno, vsakemu posebej glavo odsekati. Po več sto so jih naenkrat zvezane natrpali na ladjo z vzdigljivim dnem, odpeljali sredi reke, vzdignili dno in jih izročili valovom. Vse pod fir-

mo bratstva.

Zares čudno, da Francozi, ki se tako samozavestno trkajo na prsi, češ da že stoletja korakajo na čelu kulturnih narodov, po možnosti ne zabrišejo teh sledov in spominov, ki bi jih v zgodovini najnižje kulturnega naroda ne pričakovali. Vsak posameznik iz prirojenega samoljublja rad pokrije svoje lumparije, katerih ga je poznejše, ko ga je pamet srečala, sram. Ni mu prav, če jih kdo na novo vlači na dan. Nervozno odkloni pogovor o tem, kar je bilo. Tudi narod bi moral imeti toliko lastne ljubezni, da bi sam ne vzbujal spominov na dneve in dela, ki mu niso v čast. Če jih vendar le, je znamenje, da je še Avguštin iz tistih časov, ko se je še bahal s svojimi grehi.

Morebiti bi mi kak Francoz, če bi to bral, rekel, da je moderna Francija obrnila svetinje svobode, enakosti in bratstva, skrila na njih podobo vraga in pokazala podobo Kristusa, katerega svoboda, enakost in bratstvo je zdaj njen vzor. To bi mu prav rad verjel, zlasti ko vidim, da je njegova domovina na potu k svoji materi Cerkvi nazaj in ji je že zopet podala roko v spravo. Toda ti napisi, ki se zdaj bleste vejejo še revolucionarni, Kristusovi svobodi, enakosti in bratstvu docela nasprotni duh. Francija ima do prave, Kristusove svobode, enakosti in bratstva še dolgo pot, zato lahko počaka z izobešenjem njene firme.

One dni, ko sem bil jaz v Parizu, je glorijska nad zmago že razzvenela. Zamolkli Miserere se je vedno glasneje čul. Poljaki so čez glavo bežali pred boljševiki do Varšave, Amerika je bila sita evropskih homatij in se je polagoma pripravljala z

diplomati nazaj čez morje, Nemci so znova začeli dvigati svoje ohole glave, Francozi so imeli pa vso svojo ogromno vojno odškodnino, na katero so toliko zidali, še skoraj le na papirju. Kaj če jim boljševizem ne naredi križa čez njo in jim naprti povrhu še novo vojsko, ki bi je več ne zmogli, zlasti ne brez Amerike, na katero pa niso mogli več računati. Ni čuda, da so bili vsi nervozni, tem bolj, ker se je iz njih armade same, ki so jo pripravljali na nov pohod proti boljševikom, čutilo, da na Poljsko ne pojde noben vojak. Posebno hudi so bili na Wilsona, zakaj jih je na cedilu pustil, mešto, da bi jim stal ob strani, dokler Nemci ne plačajo zadnjega feniga. En bivši francoski vojak mi je ogorčen dejal, da je Wilson največji lump sveta. Mož ni hotel nič vedeti o tem, da bi Nemci Francozom že drugič v Parizu diktirali mu, če ne bi bilo Wilsona, ki jih je v zadnjem trenutku obvaroval te nesreče in sramote. Hvaležnost narodov, kakor je videti, ni prav nič večja kot posameznih.

No, zaenkrat se jim je tudi brez Amerike solnce še pokazalo izza oblakov. Srdito, kakor tisti evangelijski hlapec, so sami pograbili stepenega Nemca za vrat in ga nahrulili: Plačaj, kar si dolžan, sicer si bomo sami vzeli! Kolikor le mogoče bi ga radi slekli in ostrigli in še na tleh obrcali, da bi se ne mogel zlepa dvigniti, kar kaže, da ima pravo bratstvo mej njimi še slabe korenine. A Nemec je žilav, bolj kot Francoz. Ko se bo prej ali slej vendar zrav-

ral, saj petdesetmilijonskega naroda in še čez, se ne da vničiti, potem gorje Francozom. Nemca je že po naravi bolj pest kot srce. Spomini na sedanje brce, ki jih, že na tleh ležeč in krvaveč iz tolikih ran, dobiva od njih, mu bodo pest še bolj zjeklenili in stisnili. Ko pride dan osvete bo padalo in padalo po njih, kakor po nekovalu, da bodo iskre švigale na vse strani in vlaki, z milijardami bodo zopet drdrali iz Francije proti Berlinu.

Vladna Francija se zaveda tega, zato pridno išče novih prijateljskih zvez, za čas sile. Tudi Jugoslovane hoče vpreči, v kolikor jih že ni, v svoj vojni voz, dasi je to prijateljstvo bolj prijateljstvo sile kot simpatij, bolj orožja kot srca. Francozka javnost se za nas zaenkrat še malo briga. Katoličani so nam, kot bratom po veri, zlasti odkar stojimo v znamenju kulturnega boja, obrnili malo več pozornosti, drugače pa tudi izobraženi ne vedo veliko o nas. Mnogi, akademično izobraženi, še ne ločijo dobro Čehoslovakije od Jugoslavije. O vsem drugem imajo kajpada še manj pojma. Tiste dni, ko sem bil jaz v Parizu je časopisje prineslo kot najnovejše iz Jugoslavije vest, da so morale jugoslovanske čete zapustiti Celovec. V resnici so ga pa zapustile že pred več meseci. Takrat je šlo le za izpraznitev Koroške po slabo uspelim plebiscitu. Tega našega nepoznanja v zunanjem svetu smo večinoma sami krivi. Preveč balkanski smo še vsi skupaj. Ne znamo še vpreči inozemske časnikarske propagande v

svoj narodni in državni voz. Le naši škandali gredo okoli sveta, mejtem ko ostanejo svetle poteze v narodnih, oziroma državnih mejah. Veliko inozemsko časopisje, ki ustvarja in vzdržuje javno mnenje in znanje bi morali o vseh narodnih zadevah, ki interesirajo mejnarodno javnost, brez malenkostnih notranjih otročarij, stalno informirati, pa nas bodo kmalu bolje poznali ter vpoštevali, če bodo videli, da nismo kakj balkanski divjaki.

Katoličani kakor rečeno nas kot katoličane bolje poznajo in se interesirajo za nas. Vidi se jim pa, da se tudi boje za nas. Z neko bojaznijo sprašujejo, nam ne bo li ta zveza s pravoslavnimi kot katoličanom v škodo. Kdor jim pravi, da ne, mu nič kaj ne verjamejo. Po poznejših vesteh o kulturnem boju in podobnem najbrž še manj. Če pomislimo, da je vsa Francozka katoliška in da bo katolicizem, kakor se pri katolištem preporedu, ki je v razvoju kar že, v doglednem času zelo vplival na njih odnose do drugih narodov, potem lahko sprevidimo, kako slepa je jugoslovanska vlada, ki sili versko vprašanje, na, za katoličane skrajno žaljiv način, v ospredje. Ona je, ki se igra z ugledom države v zunanjem svetu, bolj kot vsi drugi, ki jih po svojih špijonih še izven državnih mej zasleduje. Zato pa če hoče izslediti tatu svojega nepreda, ki v zunanjem svetu tako hitro pada kot barometer pred nevihto, naj ga išče doma, mej možnimi postave, ki najbolj kriče: Primitivna!

OČE.

H. B.

Že same besede vžigajo mlada srca, kakor okrogla muzika mlade pe-
te. Kdo je prvi, ki je navdušen za
nove ideje, nove misli, nove vzore,
resnično ali le navidezno vzvišene?
Mladina. V njenih srcih najdejo
prvi in najmogočnejši odmev. Mla-
da srca so kakor vrtnarjeve gredice,
katerim po dolgi zimi prvim zaupa
seme novega življenja in na katerih
pomlad najprej oprezno pomoli svo-
jo zeleno glavico na dan. Če hočeš,
da se bo kaka vest hitro raznesla,
povej ženskam. Ako pa želiš jav-
nost za kaj novega navdušiti povej
mladini. One bodo s svojim: Ali
že veš, hitro poskrbele, da bo veli-
ki zvon zapel, ta bo kmalu v spre-
vodu hodila po mestu in do hripa-
vosti klicala: Živijo! Stari njene-
ga kipečega navdušenja sicer ne
vzamejo tako resno kot sama, a ne-
kaj se jih pa le prime. Mej mladi-
ni igrajočimi se muckami se še sta-
ra malo poigra.

Toda naš pregovor pravi, da be-
sede samo mičejo, zgledi pa vlečejo.
Hoče reči, da ima zgled na vse, zla-
sti pa na mladino še večji vpliv.
Saj zgled ni družega, kot vresniče-
na, vtelesena ideja, misel, vzor. Na-
ravno je, da kot tak in taka člove-
ka bolj vleče k posnemanju, ker mu
kliče: Če ta, zakaj ne ti? To mu
daje pogum in mu šepeta: Pojdimo

za njim! Zgledi so že mnogim dali
orlovske peruti in polet, ki so se prej
samim sebi zdeli kot stare koklje, ki
le po tleh prav pridno brskajo. Sv.
Ignacij Lojolanski si je gotovo že
kot lahkomisljen vojak večkrat mi-
slil, da tako življenje ni vredno živ-
ljenja. A manjkalo mu je moralne
moči, da bi se dvignil. Svetniški
vzori, katerih življenje je kot ranje-
nec prebiral, so ga spodbodli k po-
snemanju. Ni prej miroval, dokler
jih ni na sebi vpodobil in marsika-
terega njih v popolnosti nadkrilil.—
Sv. Avguštin je dolgo kolebal mej
Bogom in svetom. Pretresljivo je
brati njegov notranji boj, kakor ga
ram sam opisuje. V to njegovo du-
šno noč so posijale svetle svetniške
zvezde ob kojih žarni luči je prišel
do sklepa: Če ti, zakaj ne jaz? In
iz prejšnjega metulja Avrelija Avgu-
ština, ki je dotlej tako pridno oble-
taval razne, navidezno lepe, v res-
nici pa strupene cvetlice, je postal
orel, ki se je tako visoko dvignil nad
vse zemsko, da ga noben prah ni
dosegel. Frančišek Saleški, ki ga
je bilo pri vsej njegovi idealnosti na-
kdaj prav malo za en krajcar, je ob
razglašenju Frančiška Ksaveria za
svetnika vskliknil: To je tretji sve-
ti Frančišek, jaz hočem biti četrti.
Postal je, tako mil in tako dober,
kakor vzor vseh svetih Frančiškov,

Frančišek Serafinski.

Tako magnetično moč ima zgled
na odraščene, ki so dobre svete vo-
lje. Raje večjo kot manjšo ima na
mladino, da ima le koga, ki ji ga
primerno pred oči postavi in jo zna
vneti zanj, kar ni tako težko, če se
zadosti zgodaj začne. Saj nepokvar-
jena mladina tako plamti za vse
lepo in vzvišeno. Treba ji je le ko-
likor mogoče kakor pravimo konkre-
ten, določen, viden cilj pred oči po-
staviti in z njim ji začrtati smer, v
kateri naj se njeno prekipavajoče
navdušenje razvija, ter jo ohraniti
pri dobri, stanovitni volji, ki pri njej
prerada klone in omahne. Ničesar
pa tega njenega navdušenja za vzo-
re in volje stremeti za njimi bolj ne
vbiha in jo mesto navzgor, navzdol
vleče, kot slabi zgledi, ki jih gleda
okrog sebe, zlasti še tistih, do ka-
terih drugače s spoštovanjem zre
kot svoje kažipote življenja. To so
v prvi vrsti stariši in kar se fantov
tiče posebno oče.

Oče je sinu prvi vzor, ki ga ima
vedno pred očmi. S spoštovanjem
zre nanj kot prvo avtoriteto, gla-
vo družine, ki se ji udano klanja tu-
d' mati. Njegove moške lastnosti,
moč telesa in volje mu imponirajo.
Strah ima pred njim, sinovski strah,
zdužen z ljubeznijo, ki mu obenem
neti hrepenenje po istih lastnostih.

A on tudi ve, da to še ni cel človek, ki ima močne mišice in jekleno voljo. Šola, cerkev, društvo so mu postavili pred oči še drug lepši in vzvišenejši vzor človeka, dobrega kristjana in katoličana, za katerim stremiti in ga kolikor mogoče v sebi vpodobiti je njegova prva in najsvetejša dolžnost. Če sin vidi, da oče ni le v moči telesa in duha, ampak tudi v popolnosti življenja daleč pred njim, se mu to zdi sicer naravno, saj je veliko starejši od njega, vendar ta zgled mogočno vpliva nanj in ga vleče za tem živim vzorom, veliko bolj vleče, kot za onimi, ki jim jih cerkev, šola, društvo z mrtvo besedo slikata pred oči. To kar človek vidi vedno bolj vleče, kakor to, kar gleda samo z dušnimi očmi. Glede mladine to še pred vsem velja. —

Vzemimo pa fanta, ki ga je katoliška šola, cerkev, društvo dobro poročilo o človekovem namenu na zemlji. V živih barvah njegove živahne domišljije mu stoji vzor človek, kristjan, katoličan pred očmi. Tudi navdušene volje: Za vzorom! mu ne manjka. Mislamo si takega fanta, sina. Poln vzvišenih vzorov prihaja iz šole, cerkve, društva domov. Doma pa dobi očeta, čisto drugih vzorov. Samo za ta svet mu je. Molitev, cerkev, Bog, so mu deveta brigada. Morebiti je celo tako satansko propadel, da naravnost ruje to, kar mu je dala šola, cerkev, društvo. In

če že to ne, mu gotovo ne daje pobude: Drži se tega kar te uče! Pa ko bi tudi to delal in ne hotel, da bi bil sin tak zanikernež, kakor je sam, koliko bi pa pomagale njegove lepe besede, če so njegova dela, če je njegovo življenje čisto nasprotno. Slabi zgledi imajo še veliko večjo moč kot dobri, ker je človek bolj k slabemu, kot k dobremu nagnjen. — Zato se ni čuditi, če take fante, da si so drugače dobrega duha, cerkev, šola in društvo navadno zastonj obdelujejo. Začetno lepo, mnogo obetajočo rast navadno prej ali slej polije toča slabega očetovega zgleda. On mu polomi orlovske peruti, ki so mu tako nadebudno rastle, da lepega dne oba najdemo na blatnih zemskih cestah, ko z vrano, predstavljajočo nizkotno življensko nazoranje, blato razkopavata.

Oče, če ti ne bi imel rad sinov s takimi nizkotnimi vzori, cepi jih za časa z žlahtnimi cepiči svojega dobrega zgleda. Če nočeš, da bi živeli samo za ta svet, ne živi sam tako. Ne pridigaj jim zopet in zopet le, naj gledajo, da bodo enkrat kaj in da bodo kaj imeli, ampak pred vsem, da bodo možje poštenjaki, kremeniti značaji v luči večnih vzorov. A bolj kot tvoja usta, naj jim pridiga tvoj zgled. Posnemaj francoskega generade Sonija, ki je večkrat dejal: "Jaz Boga nisem nikoli prosil, naj me obdari s častmi, de-

narjem in blagom. Vedno le molim in prosim, da bi bili moji otroci goreči kristjani. Njih prihodnost s tega stališča, je predmet vseh mojih misli. Trdno upam, da jim bo Bog dal potrebnega kruha, saj itak ni v moji moči, da bi ga jim jaz dal. Moja glavna skrb je, da svojemu ljubemu Bogu in mojim naukom zvesti ostanejo, ker bi jih raje videl v največji potrebi, da od lakote umirati, kakor da bi postali brezbožni ali samo brezbrizni v verskih stvarih. Bogu je znano, kako jih ljubim, toda kaj je to življenje v primeri z večnostjo. — Krasne besede, ki jih je pa podpiral še krasnejši in zgovornejši očetov zgled.

Da, ta oče bodi tvoj vzor, krščanski oče. Ne toliko kaj bodo tvoji otroci jedli in s čem se bodo oblačili, ampak veliko bolj kako bodo kot kristjani živeli, bodi predmet tvojih misli in skrbi glede njih prihodnosti. Kako naj žive jim pa bolj kaži, kakor pripoveduj. Če bodo tebe, moža železnih mišic in volje, videli, kako sklepaš roke k molitvi in jih pridno stegaš po sredstvih, ki ti jih ponuja sv. vera v dosego tvoje ga večnega namena, vedoč, da si brez njih glede njega kot onemogel otrok, bodo tudi oni raje padali na kolena in poklekali s teboj k angeljski mizi, ter tako podprti z božjo milostjo brez večjih katastrof in porazov preživeli najnevarnejšo, noro dobo svojega življenja.

Belgijski katoličanje imajo danes tudi močno organizacijo. Ustanovil jo je v Lovani preprosti duhovnik v letu 1890. pod imenom Zveza kmetijskih ljudi (Boerenbond) v zaščito koristi katoliških poljedelcev. Zveza je hitro rastla, širila svojo delavnost, ustanovila banke, kooperativne mlekarne, osnovala zavarovalnice gospodarskih poslopij in navsezadnje si je napravila tudi svoje prodajalnice. Ta zveza belgijskih katoliških poljedelcev dobro uspeva; tako je imela n. pr. po poročilu iz leta 1919, za 215 milijonov frankov hranilnih vlog.

V Švici število katoličanov raste. — Švica šteje po zadnjem ljudskem štetju 3.883.000 prebivalcev. Med temi je 1.528.000 katoličanov, 2.217.596 protestantov raznih sekt, 26.280 starovercev in 20.951 židov ter je treba popraviti statistiko, kjer se je govorilo o četrtini ali slabi tretjini katoličanov. Dejanski jih je skoraj polovica, imajo najbolj razširjene časnike ter močno organizacijo, katoliško vseučilišče v Fryburgu. Zdaj hočejo ustanoviti še drugo vseučilišče v Luzernu. Njih šolstvo, posebno srednješolsko, je v najlepšem procvitu.

Iz katoliškega in nekato- liškega sveta.

RIMSKE NOVICE.

Sv. oče ni bil povabljen na razoročitveno konferenco, ki jo sklicuje ameriški predsednik Harding. Tozadevna govornica, ki je bila razširjena tudi v vaticanskih krogih, je uradno zanikana.

Tudi Benedikt XV. ne pojde iz Vatikana. — Zadnje čase so časopisi vedeli poročati, da se vrše mej Kvirinalom in Vatikanom pogajanja za sporazum. Papež bi po teh vestih imel ob priliki prenosa telesnih ostankov Leona XIII. končati svoje prostovoljno jetništvo s tem, da bi spremljal svojega mrtvega prednika v lateransko baziliko k zadnjemu počitku. Pa to, kakor se čuje, so bile le pobožne želje italijanske vlade, ki bi se rada spravila, ko vidi, da cel katoliški in nekatoški svet išče stika s papežem, sama, najbližja soseda, je pa skregana z njim.

Papež je daroval 100.000 nemških mark za otroško zavetišče v Marienruhe na Bavarskem.

Za škofa je posvetil kardinal Van Rossum benediktinskega opata — učenjaka Lovrenca Janssena, rektorja benediktinske visoke šole sv. Anzelma v Rimu.

Japonski princ pri papežu. — Japonski prestolonaslednik Hir Ohito je bil s kraljevimi častmi sprejet od sv. očeta. Prinesel mu je pozdrave od japonskega cesarja. Kakor je bilo že poročano želi Japonska trajne diplomatske zveze z Vatikanom. Njegovega začasnega delegata je z velikimi častmi sprejela.

Papež mej delavci. — V nedeljo 3. julija so drle iz vseh delov rimskega mesta trume italijanskih katoliških delavcev proti vaticanskim vrtovom, kjer stoji na vzvišenem prostoru kapela Matere Božje della Guardia (Čuvarica). Ob 6. uri pridrdra pred kapelo več kočij. Iz ene stopi sv. oče, da tem delavcem mašuje. Mej sv. mašo je imel na nie pomemben govor socialne vsebine. Po sv. maši jim je podelil blagoslov, nato se je pa mej gromovitimi Evviva klici zopet odpeljal v svoje vaticanske prostore.

Zdravniški misijon. — Zdravnica Margareta Lamont, konvertistka, ki je prej delovala v Indiji, je nedavno tega ustanovila versko misijonsko družbo za zdravnike in strežaje. Družba ima nalo-

go, v misijonskih deželah izvrševati dela usmiljenja in pa krščanske ljubezni. Rečena kongregacija je bila zadnje dni v Rimu potrjena.

AMERIŠKE NOVICE.

Naslednik kardinala Gibbonsa na bal-timorski škofijski stolici je postal škof od sv. Avguščina v Floridi Rt. Rev. Michael J. Curley, Irec po narodnosti. Kakor kardinal Gibbons je tudi on že s 35 letom bil imenovan za škofa, znamenje, da mora biti mož izrednih lastnosti za to čast.

Novi clevelandski škof bo zasedel svojo stolico prve dni septembra. Poseben mestni odbor že pripravlja kar moč slovesen sprejem. K slovesnosti prideta oba ameriška kardinala in okrog petdeset škofov.

Konvencija Kolumbovih viteзов se je vršila prve dni avgusta v San Francisco, ker je letos Franciškovo jubilej, po katerem se mesto imenuje. Več tisoč delegatov iz vseh delov Združenih držav in obmejnih krajev se je sešlo na konvencijo, ki se je začela na dan Porcijunkule s slovesno sv. mašo, ki jo je daroval pomožni škof iz San Sacramento, govoril je pa domači nadškof Msg. Hanna. Po pozdravu mestnega župana, ki je izročil vrhovnemu vitezu mestne ključke, je imel ta otvoritveni govor. Iz njegovega poročila posnemamo sledeče: Organizacija je dobila od papeža posebno pismo, v katerem ji mej drugim priporoča versko varstvo nad italijansko mladino. Organizacija je dobila iz raznih evropskih dežel prošnje, da bi se razširila tudi v prekmorske kraje, kar se je odklonilo, ker hoče ostati nekaj čisto ameriškega. Za bližnjo prihodnost ima organizacija sledeči program: Njena glavna naloga bo, rdeči propagandi, ki hoče tudi v Ameriko zanesti razredni boj stanu proti stanu, zastaviti pot. Vstanova bo korespondenčno šola za razne tehnične stroke. Začela bo izdajati mesečnik "Columbija" v milijon izvodih. Pet milijonov dolarjev premoženja bo porabila v dobrodelne namene, za bolnišnice, vojne pohablence in za boj proti jetiki. Glavni tajnik organizacije je sporočil, da je pretečeno leto pristopilo k organizaciji 87.660 novih članov.

Konvencija katoliških borštarnjev. — (Catholic Order of Foresters) se je isto-

časno vršila v Milwaukee, Wis. Nad tri sto delegatov je bilo zastopanih. Po slovesni službi božji v stolnici sv. Janeza se je najprej vpeljal novi obrednik, na kar so se izjavili izvedenci, če hoče biti organizacija kos svoji nalogi, mora svoj rezervni fond dvigniti z deset na pet in dvajset milijonov dolarjev. Kar tiče na novo pristopivše članke, to ne bo delalo nikakih težav. Pač pa bi radi tega znalo veliko starejših članov odstopiti, potem ko so morda že dolgo let doprinali žrtve zanjo. To bi ne bilo lepo, jih takorekoč indirektno ven večji. Na novo je ob tej priliki pristopilo tisoč članov. Vseh skupaj šteje organizacija 165.000.

Dva čudeža? sta se baje zgodila pri letošnjih slovesnostih v čast sv. Ani v Omahi, Nebr. Ozdravila sta dva možka na način, ki si ga zdravniki ne morejo razložiti. Imela sta takozvane abscese, eden na pljučih, drugi v ušesu. Po dotikljeju z relikvijo sv. Ane sta ozdravila. Če gre za resnične čudeže al ne, mi nočemo ne trditi, ne zanikati, ampak prepuščamo sodbo sv. Cerkvi, ker vemo, da se v tem slučaju ne bomo zmotili.

Napad na katoličane je na prostaški način izvršil v senatni zbornici v Washingtonu georgijski senator Watson. Prebral je gorostasni laži poln članek, ki ga je prinesel neki protikatoliški list iste baže, kakor je naš "Glas Svobode". Kratka vsebina bi bila, da katoliška duhovščina polovi na leto tisoče deklet in jih spravi v tako zvane hiše Dobrega pastirja, kjer so, kakor bi bile v sužnest prodane. Škofovska zveza je o tem nesramnem napadu obvestila svoje organizirane garde, ki bodo dotičnega senatorja poučile, naj drugič nikar ne išče snovi za svoje senatne govore v gnojnicah kakih zakotnih protiverskih listov, ker od takega govnača se katoličani ne pustijo oblezti.

Za katoliški tisek. — Nadškof, franciškan Msg. Doeger v Santa Fe je vstanovil tiskovno družbo za katoliški list Southwestern Catholic, ki se ima v najkrajšem času razviti v dnevnik. Dosedaj so pokupili katoličani za sto milijonov dolarjev delnice. Nekatere tovarne so naročile nanj vse svoje delavce. Prva številka bo izšla na dve sto straneh.

NAŠ STRIČEK

Cleveland, Ohio. —

Dragi striček: Tudi jaz bi rada enkrat prišla na vaš korner, ker vselej me veseli ko berem v Ave Maria kakor vam otroci pišejo, jaz hodim v St. Lawrence's School, stara sem 12

let. Mi smo se vsi razveselili ko smo brali ker ste tako lepo deli naše dopise v Ave Maria in mama tako radi berejo, da ne dajo iz roke dokler vse ne preberejo. Zdaj vas vse skupaj lepo pozdravim. Z Bogom, dragi striček.

Albina Yanchar.

Draga Albina: — Me veseli, da radi čitate pri Vas pisma mojih prijateljčkov na kornerji. Saj so pa tudi zanimiva in je veselje čitati jih. Vidi se, kako imamo dobre boys in girls po naših naselbinah. Le še večkrat piši.

Tvoj striček.

Forest City, Pa. — Dragi striček: — Here is a riddle if you want to put it into Ave Maria: Mož, ki jo je naredil, je ni maral. Mož, ki jo je kupil, je ni maral, ker je ni rabil. Mož, ki jo je dobil je ni poznal.

Tony Molek,

šolarček iz 8 razreda iz Broundale, Pa.

Otroci, sedaj pa na noge! Kedo ve, kaj pomenja ta zastavica? Ti, dragi Tony, ti — pa nikomur ne povej, kaj je rešitev. Le še večkrat, piši.

Tvoj striček.

Chicago, Ill. — Dragi striček: Tudi jest bi rad prišel na vaš korner to je moje prvo pismo jest sem star 13 let in sem zdej zdelu 7 razred in hodim vsaki dan mestrerat našmu Fathru Plazniku. In sem jim hvaležen me lepo učijo zdej grem pa na vekejšen na farmo. In prej ko grem vas, dragi striček, lepo pozdravim.

Rudolf Primožič.

Dragi Rudie: Kako je lepo, da sta s Fathrom tako prijatelja. To je vedno lepo znamenja za dečka, ako ima duhovnika rad in ako ga imajo Father

radi. Slab deček nima rad duhovnika in duhovnik nimajo radi slabe boyse. Le dobro se odpočij na farmi. So long, dear Rudie.

Tvoj striček.

Chicago, Ill. — Dragi striček: Skoraj leto je že preteklo, kar sem vam pisal in zopet so počitnice tu. Upam, da boste mi oprostili, ki se nisem oglašil na kornerju za tak dolgi čas. Ali veste, striček, moja glava je prenapolnjena z učenjem, latinsko, grško, angleško itd. skoraj bi zmanjkalo prostora za slovensko, ali to se ne sme zgoditi.

Zdaj morem povedat vam, da sem prav dobro zdelal mojo drugo leto v gimnaziji Quigley Preparatory Seminary. Hvala Srcu Jezusovemu in Marijinemu za to milost in zdaj sem v tretjem letu, ki se za duhovnika učim. Oh, kako sem vesel, samo ena reč me žalosti, da se tako malo slovenskih dečkov odloči za to gimnazijo. Od vsakega naroda je več kakor od slovenskih, ki v to gimnazijo hodijo. In zdaj pozivljam vse dečke od našega kornerja, da se naj odločijo in pridružijo nam. Iskreno pozdravljam vse na "kornerju" in posebno Vas, striček.

Mathias Hiti.

P. S. Tu pošiljam mal darček za Ave Maria v zahvalo.

Dragi Mathie: Res je žalostno, da toliko naših slovenskih dečkov zapravi svoj poklic za vzvišeni duhovski stan. Bode pač treba še veliko pisati o tem, da se jih bode kaj več priglasilo. Dragi Mathie, daj, kaj več poročaj iz šole tudi med letom, vsaj kaj malega. Tako se jih bode morda drugo leto kaj več oglasilo. Težko sem te res pogrešal na kornerju. Pozdravljen! In tudi stariše mi pozdravi!

Tvoj striček.

North Chicago, Ill. — Dragi striček: Najprej vas jaz prav lepo pozdravim. Šola bo kmalu končana. V cerkvi Matere Božje bomo imeli nove zvonove, zato ker so stari gluhi. Kako je pa tam v Chicagi, ali ste vsi zdravi. Jaz zelo pričakujem, da bom šel v sedmi razred. Z Bogom! S spoštovanjem.

Mathew Setničar.

Dragi Mathew: Tvoje pismice se je nekoliko zakasnelo, kaj ne da ne boš hud radi tega. Kako je v Chicagi? Well, Mathie, dobro. Samo, kakor čitaš na drugem kraju, naš urednik Dr. Hugo so zboleli. Vendar upamo, da se bodo pozdravili. Bog te živi, dragi Mathie, le še večkrat mi piši.

Tvoj striček.

Greaney, Minn. — Dragi striček: Tudi jaz hočem nekoliko na korner skočiti in Vam hočem povedati, da sem skušala sestaviti te numere iz Edinosti številke 35. Pa ne znam če sem jih prav. Jest sem 14 let stara in hodim u Public Schol in sem u šestem razredu. Good bye, dragi striček.

Mary Prepodnik.

Draga Mary: Me veseli, da si pri-skakljala tudi ti iz severa doli k nam na korner. To je jako lepo od tebe. Le še večkrat pridi in nam povej, kako se kaj imate tam v lepem Greaney na lepih farmah.

Tvoj striček.

Cleveland, O. — Dragi striček: Zopet sem prišla na Vaš korner. V prvih vrstah jest Vas lepo pozdravim in se tudi Vam lepo zahvalim za Vaš lepi dar, ki me je jako razveselilo. Sedaj pa Vam hočem tudi sporočiti, da sem se večkrat trudila pridobiti novega naročnika, da pa se ljudje izgovarjajo, eni da nimajo denarja, drugi zopet na druge načine. Ah sedaj se mi je pa enkrat posrečilo pridobiti eno novo naročnico. Sem bla s mojimi stariši pri njih prijateljih, ki so se vrnili iz stare domovine in imajo eno hčerko, ki se pa tudi uči slovensko brati, sem pa prosila njeno mamo, da se naročijo na list Ave Maria, ki so hitro ustregli moji prošnji in so dali \$2.00 in so prosili, da bi jim Vi kmalu poslali list, da ga bodo težko čakali in potrdilo do kedaj imajo plačano. Sedaj pa končam moje slabo pisanje, dragi striček, in Vas še enkrat prav lepo pozdravim in ostanem še vedno Vaša prijateljica. Good bye!

Mary Oblak.

Draga Mary: Ko bi bilo kaj več tako pridnih naročnikov in sotrudnikov, kakor si ti, kako bi napredoval list Ave Maria in koliko več prostora bi mi urednik dali za naš korner. Tako pa moramo biti vedno le s kakim kotičkom zadovoljni in pa še to ne v vsaki številki, kakor si želimo. Zato, draga Mary, hvala ti lepa za tvoj trud in Oblija naj ti plača. Otroci, posnemajte Oblakovo Mary iz Clevelanda! So long!

Tvoj striček.

Z R N A.

Človek brez molitve je isto kot človek brez uma. —Sv. Filip Neri.

Našega Gospoda so šele na križu pripoznali za kralja. Tudi kristjan šele v križih in težavah pokaže, če je kralj samega sebe. — Sv. Francišek Sal.

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

A. M. KAPSA

Slovencom priporočam svojo trgovino z železnino.

Pošteno blago —
zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

ZA NOTARSKA DELA

kakor prošnje za dobiti svoje sorodnike v Ameriko, razne kupne pogodbe, pooblastila, zaprisežne izjave in druge enake listine, se obrnite vedno na svoja rojaka in boste NAJBOLJE postreženi.

Tudi preiskujeva lastninsko pravico zemljišč tu in v domovini. Posredujeva tudi v tožbenih zadevah med strankami tu in v domovini, izdelujeva prevode na angleški jezik in obratno, tolmačiva na sodnih in dajeva vsakovrstne navodila. Cene za delo nizke, informacije zastonj!

Pisma naslavlajte:

J. JERICH & M. ZELEZNIKAR
(SLOVENSKA NOTARJA)

v uradu "Edinost"

1849 West 22nd Street, Chicago, Ill.

SEIZ BROTHERS

Priporočam vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbirko nabožnih knjig v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebščin, kipov, podob, svetinjic i. t. d.

Priporočam se tudi vsem slovenskim društvom pri nakupu zastav in društvenih znakov.

21 Barkley Street, New York.

Telefon: 5985 Barkley.

Katoliški Slovenci zave-
vedajte se svoje dol-
žnosti in podpi-
rajte!

"KATOL. ČASOPISJE."

ZA VSE LJUDI IN ZA VSE SLUČAJE.

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom za slovenske gospodinjice in gospodarje, pa tudi za ženine in neveste, ker imam fino pohištvo in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, posodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvorjen pogrebni zavod z "AMBULANCAMI". — Trije ambulančni in bolniški avtomobili so vedno na razpolago, za vsaki čas, za vsako nezgodo ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v vso zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

Anton Grdina, Trgovec in pogrebnik
1053 E. 62nd St., Cleveland, O.

S slabim želodcem ni vspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec. In prav ima.
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega uspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERIŠKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vrne slast, ojači živce in celo telo. Za za-
prtje, slabo prebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemo-
lost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega vstroja,

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstvo zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si s
njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se skopal, boš začu-
den čutil blagodejen vpliv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtini i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill